

týkající se toho, že rozsudek na podporu svého zjištění uvádí i, že jednání obžalovaného nebylo v rozporu s ustanovením článku 20. obchodního zákona. Ať je však správné, co uvádí zmateční stížnost, nebo není, je zjevno, že tento, ostatně jen podpůrně uváděný, názor nalézacího soudu nepatří na stránku subjektivní, nýbrž týká se objektivní stránky činu. Netřeba se jí tedy zabývat, poněvadž na řešení této otázky nezáleží, obstojí-li před zákonem proti námitkám soukromé obžalobkyně rozsudkový výrok vylučující úmyslnost činu, jež je předpokladem jeho trestnosti, nanejvýš ana soukromá obžalobkyně ani nenapadá objektivní zjišťovací výroky rozsudku, jimiž byla vyloučena zaměnitelnost pozastavených označení se jménem, s firmou nebo se zvláštním označením, pokud se týče se zvláštním zevnějším zařízením podniku soukromé obžalobkyně. Zmateční stížnosti se však nepodařilo ani dalšími vývody dokázat právní mylnost nebo formální vadnost řečeného zjišťovacího výroku po stránce subjektivní. Poněvadž zákon sám vyžaduje ke skutkové podstatě prvního případu § 29, by bylo užito jména, firmy nebo zvláštního označení podniku způsobem, který je s to, by takovou záměnu přivodil, jest zjevno, že nemusí za všech okolností a vždy takové použití vésti k jeho trestnosti podle oné stati zákona. Byl tedy nalézací soud oprávněn, ba povinen dbáti rozdílu mezi obojím označením a zkoumati, zda je způsob, zvolený obžalovaným, podle názoru zákaznických kruhů s to, by přivodil záměnu, a pro otázku úmyslu obžalovaného, takovou záměnu přivoditi, směl ba musil nalézací soud dbáti toho, zda ze způsobu označení, zvoleného obžalovaným, plyne závěr pro onen úmysl. Proto výtka, že rozsudek dbal rozdílu mezi obojím označením, je právně bezdůvodná. Ovšem byl nalézací soud povinen dbáti i všech ostatních okolností, vyšlých snad při hlavním přelíčení najevo a nasvědčujících tomu, že obžalovaný jednal v úmyslu § 29 zák. proti nek. soutěži. Zmateční stížnost v té příčině — věcně uplatňujíc důvod zmatečnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř. — uvádí, že rozsudek opomíjí skutečnosti, z nichž je patrné, že obžalovaný napodobil i v jiném směru výpravu zboží obžalobkyně, jak prý je viděti ze vzorců předložených při hlavním přelíčení. Ale podle protokolu o hlavním přelíčení nebylo při něm toto stanovisko zaujíháno soukromou obžalobkyní, o napodobení její výpravy zboží obžalovaným nebylo jednáno a není zejména v protokole zapsáno, co mělo býti doloženo ukázkami, na něž patrně zmateční stížnost naráží a o nichž není zjevno, ze které doby pozastaveného počínání si obžalovaného pocházejí. Zmateční stížnost tudíž proti onomu zjišťovacímu výroku nalézacího soudu neuplatňuje ani právně ani formálně žádnou námitku, která by výrok ten činila zmatečným. Bylo jí proto v tomto směru zavrhnouti jako bezdůvodnou.

Čís. 4005.

§ 25 jest jen rozšířením zásady § 23 zákona o ochraně známek na takové označení, při nichž jde o šalivé napodobení chráněné známky.

Předpokladem trestnosti podle § 23 a 25 zákona jest, že bylo označeno šalivou značkou zboží, a že takto označené zboží bylo dáno do oběhu nebo chováno na prodej.

Pouhé ústní označení zboží podle chráněné známky nenaplňuje skutkovou podstatu onoho přečinu; zásah závadný s hlediska známkového zákona nelze spatřovati ani v pouhém inserátu, nabízejícím zboží pod známkou pro jiného chráněnou, aniž nabízející měl zboží s takovýmto označením současně pohotově.

Výrazy »bonbony«, »šumivé bonbony« a »limonádové bonbony« jsou pouhým označením zboží, postrádající distinktivní způsobilosti, která je nepostradatelným předpokladem každé podle zákona chránitelné známky; tuto způsobilost však mohou ony výrazy míti, objevují-li se ve spojitosti s dalším chráněným slovem (Maršnerovy).

Bylo-li užívání jména nebo firmy nabyto po právu, nikoli obmyslně za účelem klamání, jest chráněno předpisem § 5 zák. čís. 19/1890, bez ohledu na to, zda protichůdné známkové právo je mladší či starší, než právo na jméno nebo firmu; omyl (§ 2 e) tr. zák.) ohledně předpisů § 5 zák. čís. 19/1890 a práva obchodního o firmách.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1930, Zm I 5/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 23. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 23 a 25 zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečinem podle § 23 a 25 zák. o ochr. známek, spáchaným tím, že vědomě choval na prodej a dal do obchodu — správně »do oběhu (in Verkehr setzen)« — zboží šumivé — limonádové — bonbony —, jež bylo bezprávně označeno známkami, jež výhradně užívati byla oprávněna obžalobkyně, při čemž se závadný zásah do známek č. 8404, 8405, 8406 a 8407 stal v dubnu a v květnu 1922, v květnu 1923 a v květnu a v červnu 1925, a do známky 1682, obnovené pod č. 6669, v květnu 1923 a v květnu a v červnu 1925. Co se týče prv uvedených čtyř známek, jsou chráněny pro obžalobkyni od 19. března 1914 slovní známky: č. 8404 »Maršnerovy Bonbony«, č. 8405 »Maršnerovy Šumivé Bonbony«, č. 8406 »Maršnerovy Limonádové Bonbony«, č. 8407 »Maršnerovy Šumivé limonádové Bonbony«, dále jest pod č. 1682 (nově 6669) chráněna od 20. května 1902 obrazová známka, vykazující kromě různých podrobností v prostředku etikety provedení obrazu dvou trpaslíků se sklenicí šumivé limonády, po straně na různých medailích podpis »A. Maršner« a nad etiketou nadpis »Jediné Pravé Šumivé Limonádové Bonbony«. Pokud zmateční stížnost, dovolávající se číselně důvodu zmatečnosti čís. 8 § 281 tr. ř., napadá tento odsuzující výrok výtkou překročení obžaloby, poněvadž první a druhá obžalo-

ba zněla jen na přečin podle § 23, a jen třetí na přečin podle § 23 a 25 známek. zákona, kdežto rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným ohledně všech obžalobami pozastavených činů podle § 23 a 25 uv. zák., stačí poukázati k tomu, že § 25 jest jen rozšířením zásady § 23 známkového zákona na taková označení, při nichž jde o šalivé napodobení chráněné známky. O překročení obžalob tedy nejde, pokud soud v rozsudku uvádí § 23 a § 25 uv. zák., an soud dává touto citací jen výraz přesvědčení o právní kvalifikaci obžalobami pozastavených skutků, neuznává však obažlovaného vinným skutky, obžalobami nepozastavenými. Pokud v této souvislosti stížnost dovozuje, že se obžalovaný nemohl dopustiti přečinu podle § 24 zn. zák., připomíná se, že tímto přečinem vůbec nebyl uznán vinným.

Nelze však zmateční stížnosti upříti oprávnění v různých jiných směrech: Podle všech tří obžalob bylo obžalovanému kladeno za vinu, že inserováním svého zboží v různých časopisech zasahoval do chráněného známkového práva žalující firmy. V tomto jednání spatřuje obžalobkyně (jak při nedostatku jiných skutkových vývodů v tomto směru jest předpokládati) nabízení zboží, bezprávně označeného známkami obžalobkyně, k prodeji. I rozsudek se zřejmě k tomuto obsahu obžalob přimyká, uznáv obžalovaného vinným, že zboží »na prodej choval«, a v důvodech se pak zmiňuje o inserování zboží, jak bylo obžalobami pozastaveno. V tomto odsuzujícím výroku tkví právní omyl rozsudku, jež zmateční stížnost podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. právem vytýká. Podstatou oprávnění podle známkového zákona jest, že chráněná známka na zboží (po případě »na obalu« srov. § 11 zn. zák.) jest prostředkem, dodávajícím zboží určitý, zevně poznatelný ráz a brání každému jinému, by na svém zboží nezneužíval této chráněné známky. Předpokladem trestnosti podle § 23 a 25 zn. zák. jest tedy, že bylo označeno šalivou značkou zboží, a že takto označené zboží bylo dáno do oběhu nebo chováno na prodej. Pouhé ústní označení zboží podle chráněné známky nenaplnuje proto, jak Nejvyšší soud vyslovil na příklad i v rozhodnutí č. 1838 sb. n. s., skutkovou podstatu onoho přečinu, a rovněž nelze spatřovati zásah závadný s hlediska známkového zákona v pouhém insertu, nabízejícím zboží pod známkou pro jiného chráněnou, aniž nabízející měl zboží s takovým označením současně pohotově (srovn. i Adler Markenrecht strana 191, 296; Abel Markenrecht strana 221, 222, 277; rozhodnutí Budvinski č. 1513 a rozhodnutí vídeňského nejv. soudního dvoru úř. sb. č. 3156). Že si soud tento správný význam skutkové podstaty § 23 pokud se týče § 25 zn. zák. uvědomil, nelze z rozsudku seznati při naprostém nedostatku potřebných skutkových zjištění o tom, zda se nabízení zboží insercí stalo za předpokladu právě naznačeného. Jest tedy rozsudek zmatečný pro nesprávné právní posouzení a z toho vyplývající neúplnost po stránce skutkové, pokud se odsuzující výrok vztahuje na různé pozastavené inserce, stavší se v dubnu a květnu 1922, v květnu 1923 a v květnu a červnu 1925.

Další základní vadností trpí rozsudek, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným pro zneužití známek č. 8404 až 8407. Tyto známky, jichž doslovné znění bylo uvedeno v úvodu tohoto rozhodnutí, nemohou po-

skytnouti obžalovací právo, by bezvýhradně používal a každého jiného obchodníka vylučoval z použití slov »bonbony«, »šumivé bonbony«, »limonádové bonbony« a »šumivé limonádové bonbony«. Tyto výrazy jsou pouhým označením zboží, pouhým obecně známým a užívaným jménem zboží onoho druhu, a postrádají proto veškeré distinktivní způsobilosti, jsoucí nepostrádatelným předpokladem každé podle zákona chránitelné známky. Pokud tedy obžalovaný používal k označení svého zboží jen oněch výrazů v kterýchkoli obměnách, nedopustil se v základě § 3 čís. 3 známkového zákona nedovoleného zásahu. Jen pokud se ona označení objevují ve spojitosti s dalším chráněným slovem »Maršnerovy«, lze jim přiznati distinktivní moc a následkem toho, ano i jméno může býti registrováno, způsobilost býti chráněnou známkou podle zákona ze 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. a příslušných dodatků k tomuto zákonu. Pokud se však týče chráněného slova »Maršnerovy« a případně jeho obměny, jest si uvědomiti, že ze zákonné zásady výlučnosti chráněné známky, z práva majitele známky, bráníti každému jinému v užívání stejné nebo šálivě podobné známky nebo značky pro stejné zboží, jest stanovena v § 5 zák. o ochraně známek důležitá výjimka, zabezpečující každému jinému užívání jeho jména a jeho firmy k označení jeho zboží, a to i ve formě zkrácené, nehledíc na zápis známky cizí. Bylo-li užívání jména nebo firmy nabyto po právu, nikoli obmyslně za účelem klamání, jest chráněno předpisem § 5 zák. čís. 19/1890, bez ohledu na to, zda protichůdné právo známkové je mladší či starší, než právo na jméno nebo na firmu (srov. i Abel Markenrecht strana 171—180; rozhodnutí nejv. soudního dvoru vídeňského č. 4302 úř. sb. a Löffler Zeitschrift für Strafrecht rozhodnutí č. 730). V souzeném případě prodali dne 29. června 1901 Albína a František Maršnerovi jako veřejní společníci firmy »První česká továrna na orientálské cukrovinky a čokoládu na V. A. Maršner« svou firmu a veškeré této firmě příslušející známky a patenty a vzorky »První české akciové společnosti továren na orientálské cukrovinky a čokoládu na V.«, František Maršner stal se ředitelem této akciové společnosti, kterou opustil asi po desíti letech a provozoval pak od 17. listopadu 1910 živnost »Santosa, výroba lučebních a výživných přípravků« s přestávkou v letech 1912—1914 až do své smrti dne 28. července 1917, načež jeho pozůstalé tři dcery pokračovaly v živnosti svého otce, opověděvše pokračování dne 27. června 1919. Nálezací soud zjišťuje dále, že se v různých známkách, prodaných onou smlouvou v roce 1901 žalující firmě, objevují slova »A. Maršner« a »Maršnerova . . .« a že kromě toho i v obrazové známce č. 1682 zapsané dne 20. května 1902 pro žalující firmu přicházejí slova »Šumivé Limonádové Bonbony« a jméno »A. Maršner« — což soud poněkud nevhodně vyslovuje obratem, že chráněny byly všechny »podstatné elementy«, jež tvoří obsah známek č. 8404—8407, ač přece chráněn jest jen obsah známky jako celek, nikoliv jednotlivé částky, z nichž se známka skládá, každá pro sebe, — a posléze, že František M. počal užívati označení »Maršner« na zboží šumivé prášky a bonbony teprve od roku 1911, a že po jeho smrti jeho tři dcery, pokračovavší v živnosti svého otce, žádaly

až dne 18. ledna 1923 o protokolaci firmy, jež byla dne 4. dubna 1924 v dřívějším znění s dodatkem »Fr. Maršner« povolena. Na jiném místě rozsudku se uvádí, že vlastníci firmy Santosa — čímž jsou zřejmě zase míněny dědičky — nevedli podnik pod firmou, obsahující jméno »Maršner«, nýbrž provozovali živnost pod firmou »Santosa, výroba lučebních a výživných přípravků« pod vlastními jmény. Na tomto podkladě buduje soud konečný závěr, že se užívání jména »Maršner, Maršnerovy« již Františkem Maršnerem, jakož i obžalovaným dělo obmyslně za účelem klamání obecnosti, to tím spíše, an celý poměr mezi Františkem Maršnerem a žalující firmou byl obžalovanému znám a přímo nutil obžalovaného, jakmile se dověděl z hovoru s Dr. Č-em o zapsaných známkách, by se o obsahu zápisů přesvědčil.

Právem vytýká stížnost zmatečnost tohoto výroku i po stránce právní (§ 281 čís. 9 a) příp. b) tr. ř.), i po stránce formální (§ 281 čís. 5 tr. ř.). Po stránce právní jest tento výrok vadný, ano z něho nevychází najevo, zda si soud uvědomil význam § 5 zn. zák., jak byl vyložen, nevyjádřiv se jasně a zřetelně o tom, zda obžalovaný obmyslně volil označení firmy »Santosa výroba lučebních a výživných přípravků, František Maršner«, a dal ji zapsati za tím účelem, by mohl zasáhnouti do známkového práva žalující firmy a klamati kupitele o původu zboží. Nelze tu ponechatí nepovšimnutým rozhodnutí vrchního soudu v Praze ze dne 31. května 1924, č. 232 spisu firemního (potvrzené dne 24. září 1924 Nejvyšším soudem) podle něhož žadatelky — dcery po Františku Maršnerovi — prokázaly, že zůstavitel František Maršner používal firemního označení »Santosa, výroba lučebních a výživných přípravků Fr. Maršner« pro svůj závod, a že i ony jako dědičky pokračovaly při dalším provozování závodu v užívání tohoto označení, a že podnik byl pod tímto označením v obchodním světě a ve veřejnosti znám i za života Františka Maršnera, i po jeho smrti, a že proto dědičky byly oprávněny podle čl. 22 obch. zák. vésti závod ten dále pod dosavadní firmou s dodatkem toto nástupnictví vyznačujícím neb i bez něho, což také učinily. Tohoto rozhodnutí jakož i obsahu příloh, jichž se toto rozhodnutí dovolává, musil si nalézací soud při řešení otázky, o níž tu jde, náležitě všimnouti, a nelze předem říci, zda by soud, kdyby tak byl učinil, byl dospěl k názoru, že jde o jednání obmyslné, nikoli snad spíše k názoru, že šlo o řádné a správné nabytí a užívání firmy pokud se týče její zkratky, která pak požívá ochrany § 5 zn. zák. Ovšem okolnost, že firma v onom doslovu byla zapsána do obchodního rejstříku, o sobě nestačí ještě k tomu, by se obžalovaný stal beztrestným, nýbrž se vyhledává, by nabytí firmy způsobem spravedlivým a poctivým, neboť firma, již bylo nabyto k účelům klamným, nemůže požívatí ochrany § 5 zn. zák. Proto bude na nalézacím soudu, by na podkladě průvodů jsoucích ve firemním spise bedlivě zkoumal, zda bylo Františkem Maršnerem a po jeho smrti jeho dědičkami pokud se týče obžalovaným jako jejich zástupcem skutečně používáno firmy v onom správném znění, a dal si otázku, zda se toto skutečné používání firmy, pokud se týče její zkratky na zboží stalo bezelstně (v dobré víře), v přesvědčení, že toto používání osobám, jež obžalovaný zastupuje, sku-

tečně po právu přísluší. Nebude tu od místa si uvědomiti i, zda zemřelý František Maršner po dobu od roku 1911 nerušeně používal firmy se slovy »Frant. Maršner« a zda a po jak dlouhou dobu po jeho smrti tak činili i jeho nástupci, aniž jim v tom bylo bráněno žalující firmou, a podle takto zjištěného stavu utvořiti si pak úsudek o tom, zda se další používání firemní zkratky i po tom, když bylo obžalobkyní pozastaveno, jakož i podání žádosti o zápis firmy v roce 1922 nestalo pak bezelstně (obmyslně), by mohlo býti zasaženo do známkového práva obžalobkyně, či zda snad obžalovaný, jsa podle předchozích událostí přesvědčen o dobrém právu osob jím zastoupených, užíval zkratky firmy i nadále, a se domáhal posléze toho, by byla správnost a zákonnost onoho skutečného stavu i úředně dokumentována zápisem oné již skutečně po léta snad bezelstně užívané firmy. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by lze v označení zboží zkrácenou firmou »Maršner« s případnými obměnami, podle ustálené judikatury i nauky spatřovati trestný zásah podle III oddílu známkového zákona, nýbrž bylo by obžalovanému přiznati beztrestnost podle § 5 zn. zák., při čemž by nepadalo ani na váhu, že snad žalující firma měla dříve chráněno užívání slova »Maršner« ve svých známkách, ana, měla-li zapsáno takové jméno, musila od počátku počítati s možností, že jiné osoby, které mají totéž jméno a k nimž právě patřil i František Maršner, mohou přivoditi užíváním zapsaného slova relativní bezúčinnost její známky (roz. slovní), kdežto o obrazové bude pojednáno ještě zvlášť. Ovšem bude třeba, by nalézací soud v této souvislosti zkoumal, zda se snad zemřelý František M., prodáv svou firmu a své známky v roce 1901 obžalobkyní, nevzdal i práva, sám vyráběti zboží stejného druhu a obchodovati s tímto zbožím pod vlastním jménem; neboť tato okolnost by mohla míti rozhodný vliv pro posouzení otázky obmyslnosti u Františka Maršnera, po případě, pokud to bylo obžalovanému známo, i pro jeho bezelstnost či obmyslnost. Obžalovaného by mohlo v tomto směru dokonce vyvinuti i mylné pojmání předpisů § 5 zn. zák. a práva obchodního o firmách, poněvadž tyto předpisy jsou rázu soukromoprávního a jejich mylné pojmání spadalo by jako omyl o skutečnostech pod § 2 e) tr. zák.

Čís. 4006.

Při opilosti jde o střídavé pomnutí smyslů ve smyslu § 2 b) tr. zák. jako o důvod trestnost úplně vylučující, je-li tu taková tělesná a duševní dispoice pachatele, pro kterou požití alkoholu nezpůsobuje u něho jen poruchu vědomí a stav úplného opilství ve smyslu § 2 c) tr. zák., nýbrž naprosté přechodné chybění rozumu.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1930, Zm I 268/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 20. února 1930, pokud jím obžalovaný, byv